REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj XIII - travanj 2013.

DRESDEN - ognjena smrt
Što se dogodilo Vikinzima?
Književna preporuka
Opservacije o vragu i paklu

DRESDEN - OGNJENA SMRT

Dresden je nedvojbeno svakako bio jedan od najljepših gradova Njemačke u prvoj polovici 20 stoljeća. Sa svojom karakterističnom saksonskom arhitekturom bio je jedno od najvećih kulturno povijesnih središta Europe. Tokom drugog svjetskog rata taj je grad izgledao kao da živi u nekom drugom svijetu. Za razliku od ostalih Njemačkih gradova, ovdje nije bilo nikakvih vojnih postrojenja niti baza, tako da je grad bio gotovo potpuno pošteđen bilo kakvih razaranja ili sukoba. Sve do kobnog 13. veljače 1945.

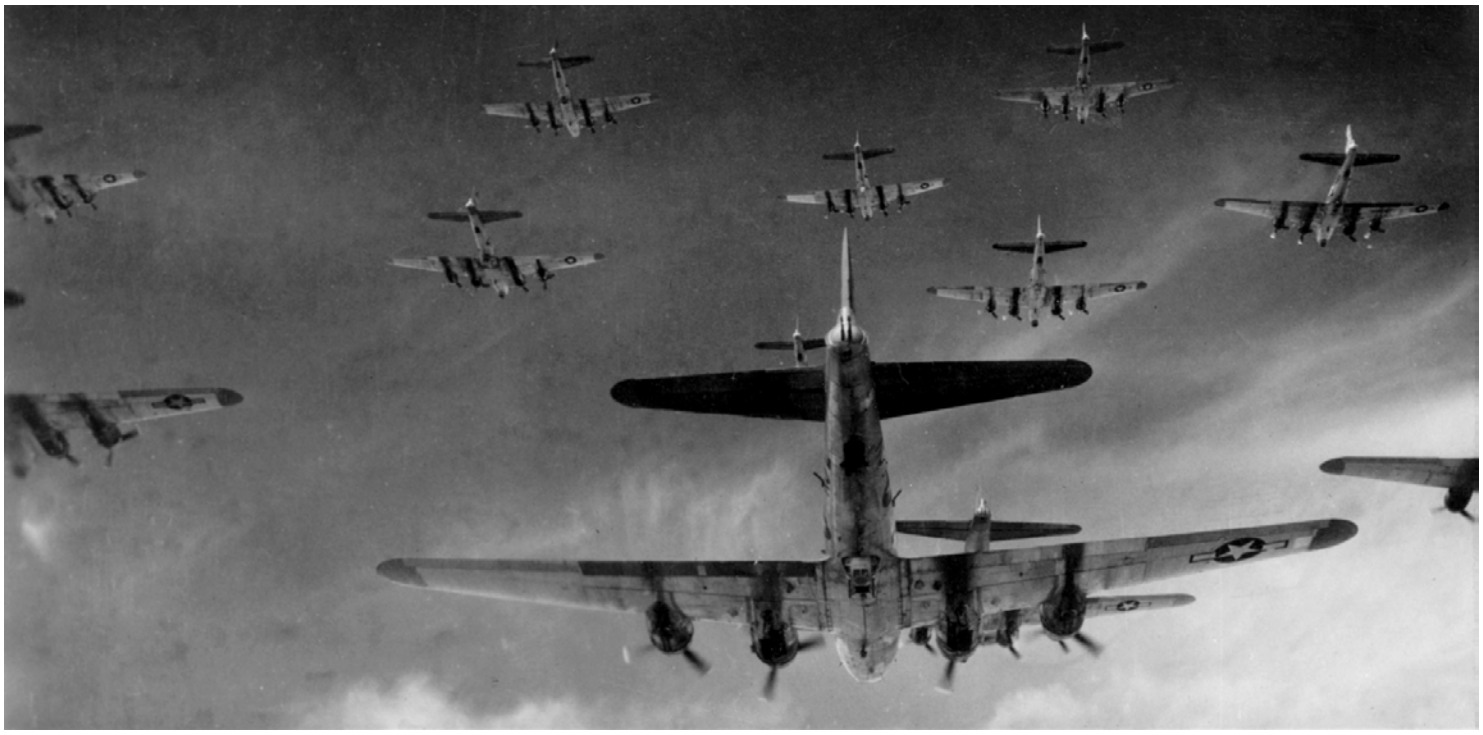

Toga dana vrijeme je bilo lijepo i sunčano, a cijeli grad je, unatoč depresivnog nagovještenja gubitka rata, bio obasut vedrinom i nadom, s obzirom da je bilo vrijeme karnevala. Povorke mladeži, uglavnom djevojčica marširale su kroz grad dok ih je promatrala velika skupina ljudi, prije svega izbjeglica koji su se tu zatekli bježeći pred Crvenom Armijom, koja je navirala sa istoka. I među njima se budila nada, jer znajući kako uskoro dolazi kraj rata htjeli su se predati Amerikancima i Englezima, koje su smatrali miroljubivima, za razliku od Sovjeta koji su samo čekali priliku za krvavo osvećivanje nad NIjemcima. Ipak, svi oni nisu mogli ni sanjati kako će im upravo ti, 'miroljubivi' Englezi i Amerikanci stvoriti u samo jednome danu gori pakao nego što su to uopće mogli zamisliti.
U 22:09 sati započeo je prvi napad zrakoplova na Dresden. Nešto prije toga oglasile su se sirene, ali mnogi ljudi nisu ih shvaćali ozbiljno, s obzirom da su znali kako se nema što bombardirati tamo te što su već nekoliko puta prije toga bile lažne uzbune. Napad je trajao 24 minute, tijekom kojih je gotovo čitav grad bio pretvoren u ruševine. Ubrzo je planuo požar, koji je povlačio veliku količinu zraka te stvorio umjetni, vatreni tornado koji je doslovno proždirao ljude koje je uhvatio. Mnogi ljudi umrli su pod ruševinama ostavši bez zraka ili su bili jednostavno prignječeni.
Mnogi preživjeli odmah su krenuli u akciju spašavanja unesrećenih, te ih uglavnom odnosili u najveći park koji se nalazio u centru grada, Grosser Garten, a bio je pošteđen u prvom udaru. Bez ikakva upozorenja, u 01:22 poslije ponoći, započeo je drugi i najžešći napad na Dresden. Dvostruko više bombardera prekrilo je nebo, a glavni cilj napada bio je upravo Grosser Garten. Napad je bio apsolutni uspjeh, te u samo nekoliko minuta ovaj prekrasan park površine gotovo 3 km² pretvoren je u goruću grobnicu više desetaka tisuća civila koji su se ovdje sklonili. Taj napad bio je za saveznike apsolutni uspjeh, a osim Grosser Gartena cilj napada bili su i dijelovi grada gdje nije bilo požara, sa namjerom likvidacije preživjelih ali i raznih spasilačkih službi i pojedinaca koji su unesrećenima pokušali priskočiti u pomoć. Požar je gorio tokom cijele noći u gradu, a miris spaljenog mesa širio se kilometrima. Mnogi ljudi umirali su zapaljeni u mukama.

Hladnokrvnost ovog masakra saveznici su dovršili narednog dana započevši posljednji, treći sadistički zračni napad na Dresden u 10:30. U 38 minuta, koliko je trajao napad, Američki lovci 'Mustang' oblijetali su grad pucajući u sve što se miče, uključujući i razna vozila spasioca, kolone preživjelih koji su izlazili iz grada, pa čak i pacijente dresdenske bolnice, koje je bolničko osoblje uspjelo dopremiti do obale Elbe.

U samo 14 sati grad je pretvoren iz jedne od najljepših Europskih središta u hrpu ruševina i leševa. Švicarski građanin koji je došao u Dresden dva tjedna nakon napada opisao je stanje: «Mogao sam vidjeti odsječene ruke i noge, osakaćena tijela, glave koje su odsječene sa njihovih tijela i otkotrljale se. Bilo je toliko trupala da sam ih morao probijati se rukama i nogama kroz njih kako bi mogao proći.»
Broj ljudi koji su poginuli u ovome stravičnom napadu prelazi 250 000, a prema nekim pokazateljima možda doseže i brojku od pola milijuna. U napadu na grad sudjelovalo je preko 16 000 zrakoplova USAF-a i RAF-a. Saveznici su često uspoređivali ovaj genocid sa Njemačkim napadom na Coventry, ali 380 ljudi koliko je poginulo u tome napadu gotovo je tisuću puta manje od napada na Dresden. Najveća ironija jest činjenica kako napad na Dresden nije mogao imati nikakve vojno-strateške funkcije, a jedini objekt za koji se potencijalno moglo reći kako je strateški cilj, kompleks željezničkih pruga, ostao je pošteđen. I dok svakodnevno slušamo priče o žrtvama Holokausta žalosno je kako se nikada nitko ne prisjeti žrtava ovoga zločina, kojeg je najbolje opisao jedan Britanski diplomat, rekavši kako je ovo «najveći genocid počinjen u jednome danu ikada».

Teško je reći što je potaknulo Churchilla te Roosevelta na zapovijedanje toga krvavog masakra. Prema nekim povjesničarima, htjeli su impresionirati SSSR sa snagom svojeg zrakoplovstva te time steći određenu prednost u budućoj podjeli Europe koja se odigrala nedugo nakon ovoga masakra na Jalti. Ipak, opravdanja za ovakav zločin nema i nikako ga ne smije biti. Nepotrebno je uopće spominjati kako nikada nitko nije odgovarao za ovaj zločin, štoviše, mnogi zapovjednici zrakoplovnih eskadrila naknadno su čak odlikovani za uspješno obavljen posao, a mnoge slike žrtava Dresdena poslužile su kao dokaz protiv nacional-socijalista u poznatom Nurmberškom procesu lažno prikazane kao slike ubijenih Židova u koncentracijskim logorima. Danas su svima puna usta Ženevskih konvencija, prava civila i zarobljenika tokom rata i sličnih protokola, a zanimljivo kako nitko ne spominje činjenicu da su Ženevske konvencije postojale i tada. Žrtve ovoga genocida nisu bili vojnici, već obični civili, nevine izbjeglice, uglavnom žene, djeca i starije osobe, koje su bježale pred komunizmom i Crvenom armijom na zapad u nadi kako će im Amerikanci osigurati mir i sigurnost. Ono što su im Amerikanci dali bila je stravična smrt u najgoroj noćnoj mori modernog čovječanstva.

ŠTO SE DOGODILO VIKINZIMA?

Prije rasprave o tome što im se dogodilo, korisno je znati tko su oni bili. Jednostavno rečeno Vikinzi su bili oni ljudi koji su živjeli u Skandinaviji i Sjeveroatlantskim naseobinama za vrijeme Vikinškog doba, s time da Vikinško doba slobodno definiramo kao razdoblje od 793.-e do 1066. godine. Tijekom tog vremena ovi sjevernjački ljudi su imali najveći utjecaj na ostale Europljane, preko trgovine i preko njihovih Vikinških osvajanja.

Bolje je zapitati se: „Zašto su Vikinzi prestali osvajati?“ Jednostavan odgovor jest taj da su nastupile promjene u Europskim društvima koje su osvajanje učinile manje unosnima i poželjnima. Promjene se nisu zbile samo u sjevernjačkim društvima, nego također diljem Europe gdje su postojala osvajanja. Kršćanska Crkva dospjela je u Vikinške zemlje krajem Vikinškog doba. Vikinška osvajanja nisu se poklapala s propisima Kršćanske Crkve, prema tome nije iznenađujuće što su dolazak Crkve i smanjenje osvajanja tijesno povezani. Tijekom službe biskupa Gizurra Ísleifssona (krajem 11. stoljeća), praksa nošenja oružja je na Islandu bila široko napuštena, znakovita promjena od stoljeća prije i stoljeća poslije. Osvajanja su usporila i prestala jer su se vremena promijenila. Nije više bilo unosno i poželjno osvajati. Vikinzi nisu osvajali. Zbog toga što je bilo sve manje i manje osvajanja, oni su za ostatak Europe postali, ne Vikinzi, nego Danci, Šveđani, Norvežani, Islanđani i Grenlanđani.

Tijekom Vikinškog doba, Skandinavski muškarci i žene putovali su u mnoge dijelove Europe i još dalje, u kulturnu dijasporu koja se prostirala od Newfoundlanda do Bizanta. Ali ovaj period energične aktivnosti je također imao značajan utjecaj na Skandinavsku domovinu, koja je bila podvrgnuta različitim novim utjecajima. Za vrijeme 300 godina nakon kasnog 8. stoljeća, kada suvremene kronike prvi put spominju postojanje Vikinških osvajanja, do kraja 11. stoljeća, Skandinavija je prošla kroz duboke kulturološke promjene.

Slijedeći period uspješne trgovine i naseljavanja, kulturološki impulsi ostatka Europe utjecali su na Vikinšku dominaciju. Kršćanstvo je imalo brzi rast u Skandinaviji, i s porastom centralizirane moći i s razvojem boljeg obalnog obrambenog sistema, Vikinška osvajanja postala su riskantnija i manje unosna.

Snorri Sturluson u sagi o Sv. Olafru, poglavlje 73, opisuje brutalni proces kristijanizacije u Norveškoj: „…oni koji nisu napustili paganizam bili bi prognani, zajedno s ostalima kojima bi on (Sv. Olafr) odrezao šake ili stopala ili iskopao oči, ili bi ih objesio ili im odrubio glave, ali u svakom slučaju nije ostavljao nekažnjene nikoga od onih koji nisu željeli služiti Bogu (…) žestoko bi ih kaznio (…) Predao bi ih svećenicima a neke obližnjim institucijama.“ Kako je novi kvazi-feudalistički sistem postao Skandinavsko pravilo, organizirana opozicija zapečatila je Vikinšku sudbinu—kronike 11. stoljeća bilježe Skandinavske pokušaje da spriječe

Vikinge pohode vikinga sa istočnih obala Baltičkog mora, što je dovelo do Danskog i Švedskog sudjelovanja u Baltičkim križarskim ratovima tijekom 12. i 13. stoljeća, i što je doprinijelo razvoju Hanseatske Lige.

Prema Anglo-Saksonskim kronikama, povijest ranosrednjovjekovne Engleske, godina 793. donijela je strašne stvari, munje, jake vjetrove, leteće zmajeve, glad, „i malo nakon toga, iste godine, osmog lipnja, haranje paganskih ljudi bijedno je uništilo Božju crkvu na Lindisfarneu pljačkom i pokoljem.“ Irski Ulsterski anali bilježe slične događaje: „More je nanijelo daljnje poplave stranaca u Erin, tako da se ne može naći nebo, pristanište, tvrđava, grad niti dvorac, jer su potopljeni valovima Vikinga i pirata.“ U devetom i desetom stoljeću, Skandinavski osvajači su ponovno posjetili kršćanske zemlje Europe, prvo da bi pljačkali a zatim da bi se naselili. To su bili Vikinzi u starom Nordijskom smislu, kada su Vikinzi određivali pothvate odlaženja vani na osvajanja, Vikinzi su bili također i pirati. U modernom smislu, izraz „Viking“ se općenito pripisuje srednjovjekovnoj Skandinavskoj kulturi koja je bujala od 790.-e godine do ravno 1000. Iako kršćanski analisti normalno prikazuju Vikinge kao necivilizirane i neprincipijelne ljude, dokaz njihovih postignuća pokazuje njihovu sofisticiranost, a zapisi o njihovim okrutnim aktivnostima teško da ih prikazuju sirovijim od njihovih suvremenika. Uspjeh Vikinga ovisio je o njihovim vještinama kao pomorcima i odličnošću njihovih drvenih brodova. Činjenica da se brodovlje oporavilo od zakopavanja u Gokstadu u Norveškoj u devetom stoljeću demonstrira genijalnost i učinkovitost Vikinškog brodskog dizajna: brzi, lagani, lako upravljivi, gipki, mogli su lako pristati i brzo otploviti, na njima se moglo veslati a mogli su i jedriti na svakom vjetru. Godine 1893., vjerna kopija broda je plovila od Norveške do Newfoundlanda za samo 28 dana. Skandinavske sage bilježe jednako duga putovanja. U devetom stoljeću, Norveški avanturisti zaplovili su da bi se naselili na Islandu ili Irskoj, Danski doseljenici tražili su teritorij u Francuskoj i Britaniji, a Švedski Vikinzi su se naselili u ruskim riječnim dolinama. U kasnom desetom stoljeću, Islanđanin Eirik Crveni osnovao je koloniju na Grenlandu koja je bujala preko četiri stoljeća, a oko godine 1003. Eirikov sin Leif Sretni otplovio je zapadno do zemlje nazvane Vinland, što se može smatrati prvim Europskim putovanjem u Ameriku.

Sofisticiranost i delikatnost Vikinške umjetnosti pokazuje oštri kontrast prema stereotipu grubih i nemirnih barbara. Vikinški obrtnici bili su izvrsni u izradi drva i metala, nakita, oružja, alata i brodskih prova u apstraktnim životinjskim oblicima i izrađivali su isprepletene modele. Runski tekstovi i suvremene scene su zapisani u kamenju i kamenim licima. Vikinška ljubav prema zagonetnim izrazima i rimama doprinijela je bogatoj poetskoj tradiciji, a mitovi i herojska djela kao i povijesni događaji su slavljeni u Staronordijskim epskim sagama.

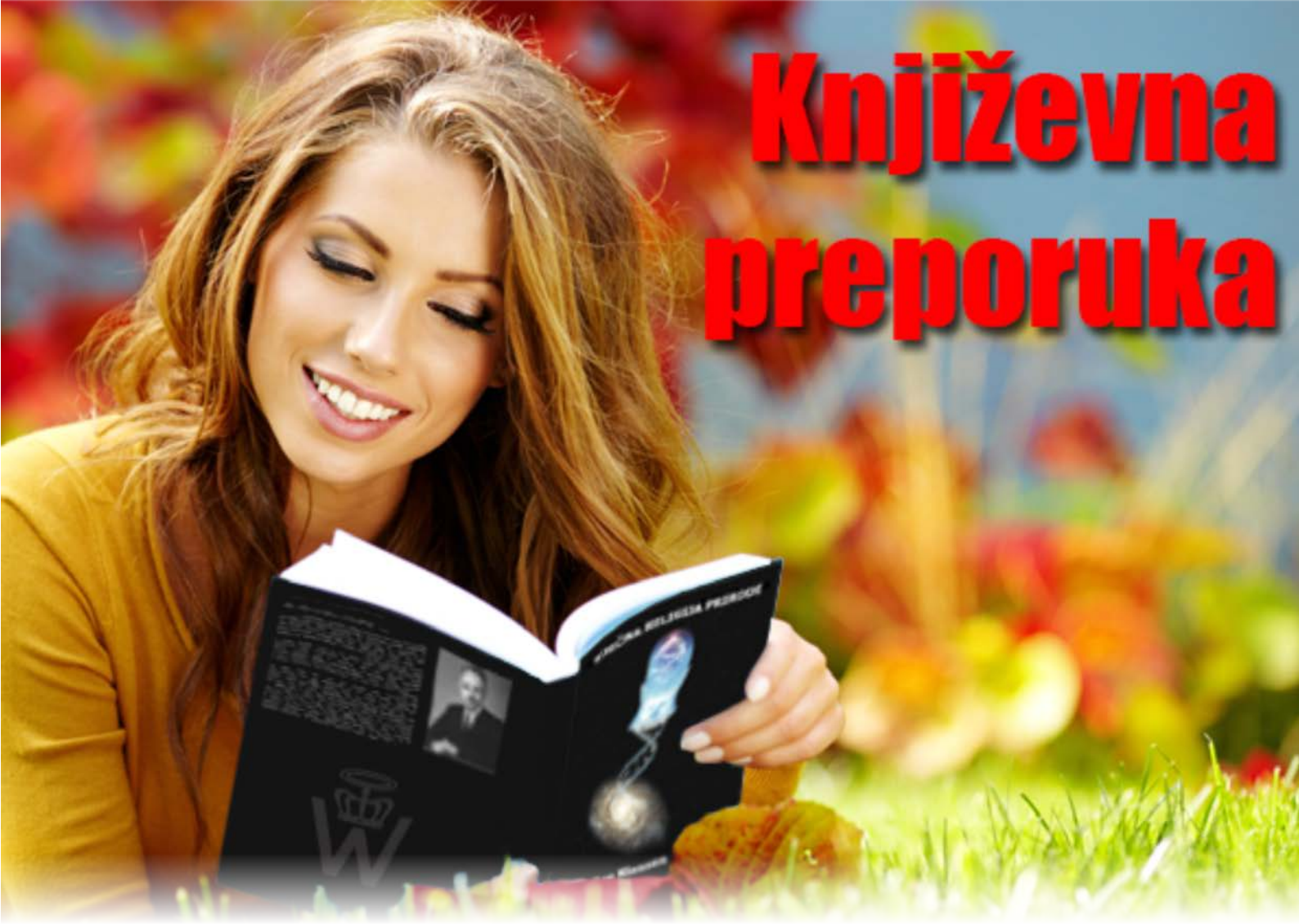

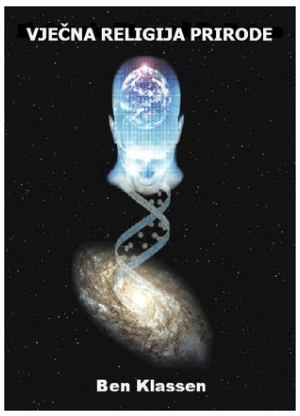

1. Vječna religija prirode (1973) - Ben Klassen

Ovo je jedina knjiga koja daje odgovor na presudno pitanje - kako poraziti svjetsko židovstvo. U prvoj polovici Klassen detaljno izlaže židovski problem, dok u drugoj polovici knjige daje rješenje. Dokazuje kako su rabini osvojili svijet pomoću religije koju su napisali za svoj narod (judaizam), te kako uništavaju sve svoje neprijatelje pomoću religija koje su napisali za njih. (kršćanstvo, islam, komunizam, itd.) Jedini mogući način da se Bijela rasa obrani od takvog ideološkog napada je da stvori svoju religiju kojom bi kontrirala judaizmu. U čitavoj povijesti Bijele rase Klassen je prvi stvorio takvu religiju sa izdavanjem ove knjige.

2. Biblija bijelog čovjeka (1981) - Ben Klassen

Ovdje se dodatno pojačavaju temeljna načela nove bijele rasne religije. Knjiga zalazi još dublje u problematiku židovstva, razlika među rasama, zdravlja, okoliša, rasne eugenike, itd. Autor ustvari podastire dugoročni plan kako Bijela rasa može pobijediti u ovom ratu, a taj plan je zapisan u religijski oblik koji nije podložan odstupanjima ili kompromisima. Jednom stvorena i usvojena, takva rasna religija započinje proces generacijskog prenošenja na sljedbenike. Svaka iduća generacija koja slijedi takvu religiju postaje sve moćnija i uništava sve protivnike koji joj stoje na putu. Taj proces ništa ne može zaustaviti, sve dok se na kraju ne ispune ciljevi koji su religijski zadani.

3. Udarac ruskih bogova (2000) - Vladimir Istarhov

Ruski autor koji odlično demaskira kršćanstvo kao židovsku religiju, izmišljenu sa svrhom programiranja bijelaca samoubilačkim dogmama. Komunizam i masonstvo su također opisani kao ideologije u službi židovskog osvajanja svijeta. Jedina zamjerka autoru je što nije potpuno rasno osviješten, te što podastire rješenje u vidu povratka na staru arijsku religiju. Poganizam se povijesno pokazao nedovoljno snažnim pobijedit niti kršćanstvo, a kamoli da bi mogao pobijedit judaizam. No u pogledu razotkrivanja prave svrhe kršćanstva, komunizma i masonstva ne postoji bolja knjiga od ove.

4. Kozmoteizam (1977) - William Pierce

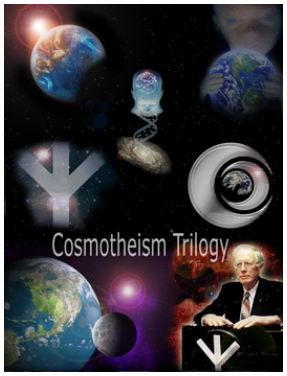

Pierce problem rasnog opstanka analizira više sa filozofskog gledišta. Pokušava odgovoriti na pitanje što je svrha ljudskog života, te koji je cilj svemira kao cjeline. Cilj svemira pronalazi u uzlaznoj evoluciji živih bića prema sve većem stupnju moći. Prijelomni trenutak u razvoju rase vidi u momentu kad ona svjesno krene putem uzlazne evolucije. Nakon toga u vrlo kratkom roku dolazi do ogromnog napretka kako u kvaliteti rase, tako i civilizacije koju ona stvara. U puno aspekata Pierce-ova ideologija nadopunjuje i proširuje kreativizam, pa je zato preporučljivo upoznati se sa ovom knjigom.

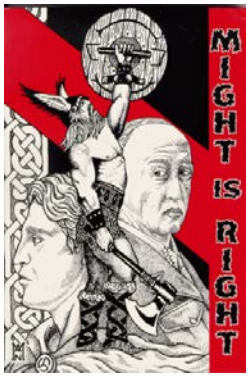

5. Might is Right (1896) - Ragnar Redbeard

Osnovni zakoni prirode su ovdje objašnjeni vjerojatno bolje nego u ikojoj drugoj knjizi. Kršćanstvo je potpuno raskrinkano kao robovska religija koja svaki narod neminovno vodi u propast. Srušen je mit o jednakosti ljudi, te je dana realna slika svijeta u kojoj uvijek superiorni vladaju na inferiornima. Cilj života nije akumulacija blaga na nebu, već isključivo akumulacija moći na zemlji, što ustvari vodi do povećanih šansi za reprodukciju svojih gena i za preživljavanje svoje rase. Nevjerojatno moćna knjiga, sigurno razbija većinu zabluda koje su vjekovima majstori obmane propovijedali kao istinite.

6. Antikrist (1888) - Friedrich Nietzsche

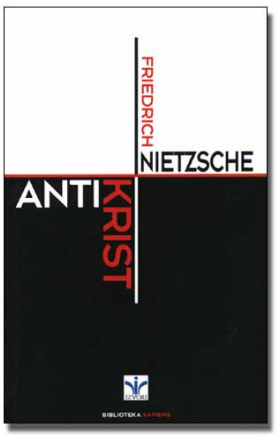

Darwinovim otkrićem evolucije srušen je mit o stvaranju čovjeka od strane (židovskog) boga. Time je na mjesto lažno izabranih Židova, došla Bijela rasa koja je izabrana stvarnom prirodnom selekcijom na hladnom sjeveru. Gradeći na temeljima evolucije, Nietzsche je podigao filozofsku doktrinu kojoj je cilj uzlazna evolucija čovjeka prema nad-čovjeku. Glavnu prepreku tome vidi u kršćanstvu, jer ono propovijeda dogme koje vode sljedbenike putem silazne evolucije. (siromaštvo, poniznost, itd.) Antikristom je Nietzsche srušio sve te lažne dogme, te ih stavio u njihovu inverziju. Revolucija svih lažnih kršćanskih vrijednosti na koju Nietzsche poziva, doista se ostvarila svega pola stoljeća kasnije Hitlerovim dolaskom na vlast u Njemačkoj. (nemalom zaslugom ove knjige)

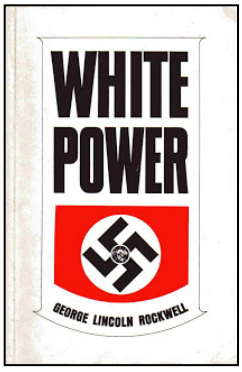

7. White Power (1967) - George Lincoln Rockwell

Naglasak je ovdje stavljen na pitanje rase. Odlično je predstavljena povijest židovskog rata protiv Bijele rase, pogotovo upotreba komunizma i obojenih kao dva oružja u tom ratu. Objašnjena je planska židovska politika uzgoja crnaca u SAD-u na teret bijelih poreznih obveznika, te kako ih indoktriniraju komunizmom sa ciljem konačnog istrebljenja bijelaca. Vrhunac ovog procesa nalazi se u poglavlju "Nightmare", gdje je dana zastrašujuća vizija kako će izgledati budući rasni rat u Americi. Autor izlaz iz situacije vidi u napuštanju kršćanstva i konverziji bijelaca na Nacional socijalizam.

8. The Revolt Against Civilization (1922) - Lothrop Stoddard

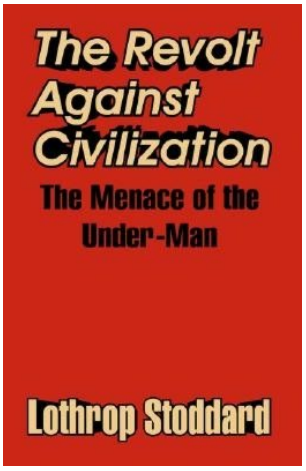

Knjiga odgovara na krucijalno pitanje: zašto je dosad svaka rasa propala, te zašto se srušila svaka civilizacija koja je ikad stvorena na ovoj planeti? Odgovor se nalazi u činjenici da se u okviru civilizacije poništava djelovanje prirodne evolucijske selekcije. U okviru civilizacije donji slojevi društva preživljavaju na socijalnoj pomoći koje im daju gornji slojevi. U civilizaciji jedni naporno rade i imaju vrlo malo ili nimalo djece, dok drugi žive od socijalne pomoći te imaju višestruko više djece. Ovaj proces iz generacije u generaciju neminovno dovodi do snižavanja kvalitete rase, što na kraju prouzrokuje kolaps svake civilizacije, čak i u slučaju da je 100% bijela. Jedino rješenje je rasna religija koja mora sljedbenicima kao moralni imperativ zadati obavezu da na državnom nivou donesu pozitivne eugenske zakone, koje bi rasu vodili prema uzlaznoj evoluciji.

9. March of the Titans (1999) - Arthur Kemp

U školama učimo da su Egipćani i Sumerani bili crnci, ali ova knjiga otkriva da su sve antičke civilizacije stvorili bijelci. No ti bijelci su se polako izmiješali sa obojenima, jer su ovi bili privučeni ekonomskim prosperitetom bijelih civilizacija ili bi pak bili dovedeni kao roblje. (vrlo često planski od strane Židova) Tako su sve naše civilizacije kroz povijest propale uslijed neimanja rasne religije i posljedičnog rasnog miješanja bijelaca sa obojenima. No to je samo početak priče, ova knjiga opisuje cijelu skrivenu povijest Bijele rase od njenih početaka do danas.

10. Moja Borba (1939) - Adolf Hitler

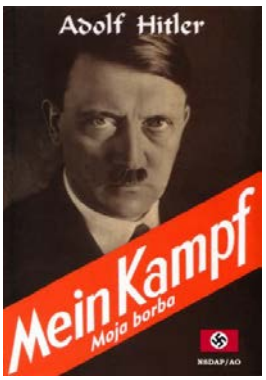

Hitler živopisno opisuje razarajuće djelovanje Židova u Njemačkoj tog vremena, te njegovu borbu da ih skine sa pozicija utjecaja i moći. Ukazuje na rasne razlike i neophodnost svake rase da očuva teritorij i krv čistom od utjecaja stranaca. Daje realnu analizu židovskog komunizma kao ideološkog oružja usmjerenog prema uništenju Europe. Ukratko Hitler ovom knjigom polaže temelje Nacional socijalističke revolucije, koja je prvi put u bjelačkoj povijesti uspjela stvoriti državu baziranu na temelju rase. Njemačka je sljedeći upute iz ove knjige došla vrlo blizu pobjede nad svjetskim židovstvom. U tom slučaju Moja borba bi zamijenila židovsku Bibliju kao ideološki temelj iz kojeg bi nastala sasvim nova bijela civilizacija.

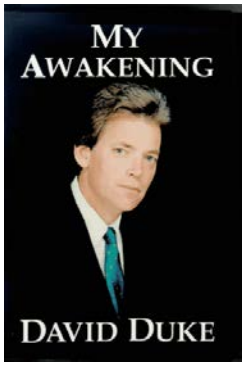

11. My Awakening (1998) - David Duke

Duke opisuje evolucijske razlike između rasa, te židovsko djelovanje kroz povijest. Osobito fascinantno je poglavlje u kojoj putuje po Indiji, te u jednom drevnom Arijskom hramu ugleda rasno miješanu djevojčicu kako prosi za hranu. U tom trenutku kontrasta između veličanstvenosti drevnog Arijskog hrama i trenutne realnosti Indije, shvaća na kakve je niske grane pala Bijela rasa u Indiji. Isti tragični ishod prijeti Evropi i Americi ako nastave putem samoubilačke politike rasnog miješanja. Poglavlje o Indiji je tako genijalno napisano da ćete ga pamtit do kraja života.

12. Turnerovi dnevnici (1978) - William Pierce

Za kraj preporučili bi knjigu koja podiže čitateljima moral i pruža nadu kako će ovaj rasni rat biti na kraju dobiven. Turnerovi dnevnici opisuju priču male grupe rasno svjesnih bijelaca u SAD-u, koji započnu gerilske borbe protiv ZOG-a. Krenu sa vrlo malim akcijama, koje sa vremenom eskaliraju u sve veće, da bi na kraju sukob prerastao u pravi rasni rat protiv svjetskog židovstva. Ova knjiga se ne pušta iz ruke lako, izuzetno realistično je napisana i vrlo rijetko se čitatelju čini kao da autor negdje pretjeruje. Posebnu inspiraciju daju završna poglavlja gdje se bijelci obračunavaju sa svim rasnim izdajnicima (Day of the rope), te glavnom protagonistu daju šansu da svojom požrtvovnošću osigura pobjedu Bijeloj rasi.

BIBLIJA BIJELOG ČOVJEKA:
Opservacije o vragu i paklu

Stih kojim započinje židovska biblija navodi “U početku Bog stvori nebo i zemlju”.
Vrag i pakao se ne spominju. U toj izmišljenoj priči o stvaranju nisu spomenuta dva faktora koje je navodno stvorio taj nevidljivi duh na samom početku, dva elementa koja su imala veliki utjecaj na sudbinu cijelog čovječanstva. Moramo pretpostaviti da prije prvog dana nije postojalo ništa – ni “raj”, ni zemlja, ni svjetlost, ni sunce, ni svemir – samo usamljeni duh koji besciljno lebdi u tamnoj praznini, kao što je navodno lebdio oduvijek.
Oba su morala biti stvorena prije čovjeka. U šest dana je sve što postoji stvorio usamljeni duh, prema židovskoj verziji to se dogodilo ne tako davno – 4004 god.pr.Kr. Na početku nisu spomenuti, ali malo kasnije u knjizi se počinju spominjati vrag i užasno mjesto koje se zove pakao. Možemo pretpostaviti da pošto je “stvaranje” bilo ograničeno na tih šest dana, da su te dvije strahote također bile stvorene u tih šest dana. “Zmija” koje je drugo ime za Sotonu, vraga, Lucifera ili bilo koje drugo ime među mnogo imena, služi kao naziv za isti koncept koji je spomenut u poglavlju 3 Knjige postanka, u priči o Adamu i Evi. Tako možemo pretpostaviti da su Adam i Eva prvi dan bili smješteni u vrt, a usamljeni duh je do tada već stvorio vraga i pakao.

Neodgovorena pitanja. To postavlja mnogo zanimljivih pitanja koja nikad nisu bila odgovorena u Pollyanna verziji stvaranja. Nijedan svećenik se čak nije niti potrudio dati mi zadovoljavajuće odgovore.
Beskrajne kontradikcije. Pošto nam je rečeno da je taj usamljeni duh sve stvorio, pošto ima i uvijek će imati potpunu kontrolu nad svim, pošto je njegova moć uzvišena, neograničena i neosporiva, pošto nikad ne griješi, pošto zna sve što će se dogoditi i što se dogodilo, budućnost, sadašnjost i prošlost, pošto je njegovo “stvaranje” čisto izraz njegove volje, uključujući i nas jadnike, “njegovu djecu”, kako je moguće da postoji toliko nedosljednosti i kontradikcija u toj ludoj i iskrivljenoj priči?
1. Zašto je uopće stvorio vraga i pakao čak i prije nego je stvorio ljude? Nije li očito da je on otpočetka planirao da će stvoriti milijarde ljudi, kako bi ih poslije mogao poslati u goruću odaju za mučenje i vječno ih mučiti zbog svoje sadističke satisfakcije? Pošto je sveznajući, svemoćan, morao je znati što želi i koje će biti krajnje posljedice mnogo prije početka tog programa mučenja. Zato možemo doći samo do jednog zaključka: tako je planirao. Želio je da bude tako. On i vrag (njegova tvorevina) igraju sadističku igru mačke i miša sa nama jadnicima kao žrtvama, od kojih nas je 99% osuđeno na vječno mučenje u paklu.
Beskrajne priče. Ako tražite bilo kojeg svećenika da vam objasni tu očitu veliku grešku u cijeloj luđačkoj priči o stvaranju, on će vam najvjerojatnije početi pričati neku beskrajnu iskrivljenu priču. Na kraju se toliko umorite od te priče, koja vam ubrzo dosadi, da poželite da samo zašuti.

2. Pogrešni okrivljenici. Kako su jadni Adam i Eva mogu biti okrivljeni za tu zbrku kad su oni, ništa više niti manje, nego tvorevina njihova “stvaratelja”, koji nisu imali nikakvog iskustva i koji nisu razumjeli o čemu se uopće radi u tom glupom programu?
3. Nije li usamljeni duh namjerno poslao vraga tamo samo da ih prevari?
4. Nije li prijedlog zmije da steknu znanje, da postanu mudri, da saznaju razliku između dobra i zla bio mnogo smisleniji od izravne naredbe da ne jedu određeno voće?
5. Zašto je usamljeni duh uopće stavio to drvo tamo, ako ne da uhvati u zamku jadni, naivni par koji su bili stari samo jedan dan i naivni poput novorođene bebe, te nisu nikako mogli znati o čemu se radi?
6. Nije li usamljeni duh od početka planirao da će ih protjerati i kazniti ih? Nije li mu drvo bilo samo izlika?
7. Zašto bi jedenje primamljivog voća, koje im je navodno otvorilo oči i učinilo ih svjesnim, bio takav užasan zločin koji bi drastično promijenio smjer događaja već prvog dana kad su stvoreni Adam i Eva?

8. Nije li groteskna zlouporaba pravde da se kazne sve buduće generacije, milijarde ljudi zbog tog smiješnog, jednostavnog čina poput jedenja voća, posebno ako uzmemo u obzir da ih je nato navukao vrlo uvjerljivi suradnik duha koji je to sve osmislio?

Sadistički sport. Očiti zaključak svega navedenog je da je to bilo isplanirano od početka do kraja, da su ljudska bića, pakao i raj stvoreni za sport sadističkog gledanja ljudi (koje je navodno stvorio Bog koji ih voli) kako pate u agoniji vječnog mučenja u paklenoj vatri.

Pakao je takva velika okosnica kršćanske religije da smo mu posvetili već dva poglavlja, kao i njegovoj ulozi zavaravanja lakovjernih žrtava i pokoravanja crkvi.

Zaista je čudno da tako važna tema poput pakla nije uopće spomenuta u Knjizi postanka.

* * * * *

Zanimljiva paralela. Postoji čudnovata, čak bizarna paralela u odnosu Boga i vraga s jedne strane i odnosu Sjedinjenih Država i komunizma sa druge strane. Odnos Sjedinjenih Država i komunizma smo već proučili u prethodnom poglavlju “Rusija, Izrael i Sjedinjene Države”.

Sotona, sin Božji. Ako čitamo Knjigu Joba u Starom Zavjetu, naići ćemo na posebno zanimljivu priču koja baca drugačije svjetlo na odnos Boga i vraga. Knjiga Joba 1:6 kaže: “došao je dan kada su se sinovi Božji došli predstaviti Gospodinu i Sotona je došao među njima.”

Krist i Sotona braća. Iz tog stiha možemo primijetiti: a) da Bog ima više sinova, b) Sotona je jedan od njegovih najdražih sinova, c) održavaju službene sastanke poput nekog “sastanka uprave”, d) da su se ti sastanci održavali u srdačnom tonu. Dalje u priči vidimo e) da je Sotona zvijezda priče, pošto se identitet ni aktivnosti drugih sinova uopće ne spominju, f) da postojanje Isusa Krista (koji u Novom Zavjetu “stalno postoji”) kao sina Božjega nije spomenuto, g) ako su Sotona i Krist sinovi Božji, onda su i braća ili bar polu-braća.

Sportska igra. Kako se priča o sastanku nastavlja, nailazimo na Boga koji srdačno pita Sotonu u smislu “Što si radio, sine moj?” Na što Sotona odgovara, “Ma uobičajeno, šetao po zemlji”. Onda malo razgovaraju i odluče zaigrati jednu sportsku igru.

Job izmanipuliran da bude žrtva. Gospodin se hvali Sotoni, “jesi li primijetio kako je odličan prijatelj moj sluga Job? Namučio bi se onaj tko bi ga htio pokvariti.” Sotona je prihvatio izazov.

Jobu je dotad sve išlo dobro. Onima koji ne znaju priču o Jobu moram reći da je na početku ove priče Job bio iznimno sretan momak. Imao je prekrasnu obitelj od sedam sinova i tri kćerke. Imao je sedamsto ovaca (Židovi imaju sklonost prema broju sedam), tristo deva, petsto volova, petsto magaraca, veliko imanje i bio je “najbolji čovjek na istoku”. Ukratko, uspio je i što je još važnije, štovao je Gospodina.

Sportski prijedlog. Nastavljajući u sportskom tonu razgovor, Sotona je izazvao Boga sa riječima: “da vidimo koliko vjeran će biti Job ako mu oduzmemo sve što ima i obasipamo ga nesrećama do te mjere da ga dovedemo do ludila.” Nato je Bog odgovorio – “dobar prijedlog, dajem ti odriješene ruke da se potrudiš koliko god možeš.” Sotona je to učinio, i to na najgori mogući način.

Srdačan odnos. Bez ponavljanja cijele besmislene priče, želim iznijeti slijedeća zapažanja: a) Bog i Sotona se očito redovito sastaju na srdačnoj bazi, i b) dobro se zabavljaju mučeći nas zemljane.

Paralela. Sada o paraleli odnosa Sjedinjenih Država sa Rusijom i komunizmom, koju sam prethodno spomenuo.

1. Umjesto da uništi Sotonu i sve zlo, Bog je očito podigao Sotonu i omogućio mu da ostvaruje svoje zle namjere. Ali Bog ne preuzima krivnju za to, nego svu krivicu prebacuje na Sotonu. Slično kao što sam pokazao u poglavlju "Rusija, Izrael i Sjedinjene Države", komunizam je financiran, isplaniran i programiran upravo ovdje u Sjedinjenim Državama osobito od strane židovskih financijskih divova u New Yorku. Sve do današnjeg dana komunizam financiraju i podupiru Sjedinjene Države.
2. Dok bi Bog trebao biti sinonim za vrlinu u opoziciji Sotoni, koji je sinonim za zlo, oni zapravo rade zajedno. Slično tome, Sjedinjene Države se smatraju najvećom demokracijom na svijetu, bedemom slobode itd. i navodno se uporno trude zaustaviti prodiranje zla iz Moskve i njihovih komunističkih satelita, a one zapravo rade zajedno sa komunistima, uz glavnu direkciju i financijsku potporu komunizma upravo od strane Sjedinjenih Država.
3. Usprkos tome što je Bog navodno uzvišeni kreator i ima potpunu kontrolu, čini se da stalno gubi u igri sa Sotonom sa nama jadnim smrtnicima kao pijunima koji plaćaju najvišu kaznu – mučenje u vatrama pakla. Tako i Sjedinjene Države, iako su (barem 1945.) bile svemoćne i superiorne, stalno gube u cijelom svijetu od komunizma.
4. Bog i Sotona, koji bi trebali biti vrlo neprijateljski nastrojeni jedan prema drugom, su ustvari u vrlo prijateljskim odnosima, isto kao što Sjedinjene Države i Rusija konstantno provode prijateljske zajedničke konferencije, nazdravljaju votkom, a Sjedinjene Države stalno nude sve više i više pomoći, te čine neopravdane ustupke svom takozvanom neprijatelju.

U dosluhu, uopće nisu neprijatelji. Postoji još mnogo sličnosti koje mogu navesti, ali ću se suzdržati u interesu sažetosti. U zaključku dopustite da iznesem ovu ključnu opservaciju: pravi neprijatelji se ne druže međusobno, oni se žele suočiti i uništiti jedan drugoga. Bog je imao dovoljno prilika da to učini ali baš suprotno, on je darovao svom "sinu" pakao, igralište na kojem se zabavljao sa svojim sotonskim igrama. Sjedinjene Države su na kraju Drugog svjetskog rata sigurno imale nužna sredstva i svaku mogućnost da unište komunizam, te da zauvijek izbrišu tu prijetnju sa lica zemlje. Umjesto toga su konstantno podržavali, financirali i mazili komunistički pokret kao što sam već dovoljno demonstrirao u prethodnom poglavlju.

Židovska ruka u oboje. Ukratko, Božje suprotstavljanje vragu i suprotstavljanje Sjedinjenih Država komunizmu su oboje lažni kao pakao. Postoji i dobro objašnjenje za tu čudnu podudarnost: oboje su smišljeni i/ili manipulirani od strane svjetske židovske mreže. Ali vratimo se sada na "religiozni" aspekt ove urote, tako da bi mogli kasnije procijeniti poguban učinak koji je imala na rasno i političko uništavanje Bijele rase i svijeta bijelog čovjeka.

* * * * *

Kršćanstvo mora biti razotkriveno. Stoga nastavimo sa daljnjim razotkrivanjem te apsurdne židovske priče znane kao kršćanstvo, koju ja rađe nazivam "duhovima na nebu", najvećom prijevarom u povijesti. Pogledajmo sad fizički teror, strašne sprave za mučenje koje je kršćanstvo koristilo u širenju svoje moći, fizičke, ekonomske i političke. Odvratna priča ali istinita. U slijedećem poglavlju, kada otkrijemo neizrečenu stravu, želim podsjetiti čitatelje da nisam ja izmislio ove mračne sprave terora. Ja samo prenosim strašnu, prolongiranu epizodu povijesti koja je trajala više od 1.300 godina Mračnog vijeka, koju nijedan propovjednik ne voli priznati.

REVOLT

STARI BROJEVI

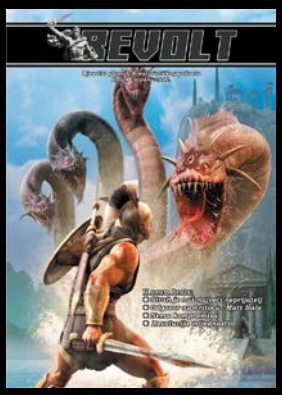

OČUVAJMO NAŠE NASLIJEĐE!

KREATIVISTIČKI POKRET HRVATSKA

*****

www.creativitymovement.com/croatia